

Postul cel mai bun

Vă rog, domnișoară Lenz, vreau să vă dictez ceva.

„Îndată, domnule Braun”, răspuse cea chemată, puse deoparte lucrul pe care-l avea în mână și curând era ocupată să scrie scrisorile șefului ei, cu apostrofuri și liniuțe arătând ciudat. Erau destul de multe, pentru că domnul Braun era directorul unei mari firme comerciale și în fiecare zi soseau multe scrisori la care trebuia să se răspundă. Domnișoara Lenz avea întotdeauna muncă din belșug, dar aceasta n-o făcea să fie nemulțumită. Ea era recunoscătoare pentru post și pentru salariul bun. Postul era cel mai bun pe care îl avusese vreodată. Domnul Braun era un bărbat prietenos și politicos și ușura în diferite moduri postul bogat în muncă al stenografei sale. El aștepta de la ea o muncă bună și conștiincioasă, dar nici nu pretindea de la ea mai mult decât putea face, iar dacă vreodată era ceva mai puțin de făcut și ea își terminase munca înainte de încheierea orei de serviciu, el îi îngăduia să meargă acasă.

Domnul Braun luă cea de a zecea scrisoare, s-a uitat peste ea apoi a dictat următoarele:

„Stimați domni, ca răspuns la prețioasa dumneavoastră scrisoare din 17, anul curent, în privința mărfurilor pe care mi le-ați livrat, vreau să spun –”, aici, domnul Braun a făcut o afirmație despre care domnișoara Lenz știa precis că era falsă. Ea s-a oprit involuntar și a privit în sus.

„Prea repede?”, a întrebat domnul Braun prietenos.

„Nu, dar ultima frază –” Ea tăcu. Cum putea să-i spună șefului ei că nu voia să scrie ceea ce dicta, pentru că știa că era o minciună? Totuși, putea ea să scrie un neadevăr?

Dar domnul Braun n-o înțelegea. El își zicea că nu auzise bine și și-a reluat cuvintele clar și deslușit. Dar ea nu scria, ci îl privea.

„Domnule Braun”, a spus ea, șovăind, „afirmația nu este – nu pot s-o scriu – eu - ...” Atunci el a înțeles și a privit-o supărat.

„Eu sunt răspunzător de ceea ce este scris în scrisorile mele. Datoria dumneavoastră este numai să scrieți tot ce dictez eu. Putem să scriem acum mai departe?”

A spus aceasta cu un glas atât de aspru, cum ea încă nu auzise niciodată.

„Nu pot să scriu, dacă știu că nu este adevărat, domnule Braun”, a spus ea liniștită, cu toate că inima ei bătea aproape audibil.

Directorul și-a privit rece și batjocoritor stenografa. Domnișoara Lenz și-a dat seama îndată că de atunci înainte, rămânerea ei în această casă nu mai era posibilă, iar aceasta era aproape mai mult decât putea suporta. Ea auzea numai cum domnul Braun o mai întreba încă o dată, dacă acum voia să scrie mai departe și să-și păstreze postul sau dacă voia să tragă consecința refuzului ei și să plece. Cu toate acestea, ea a refuzat încă o dată, cu toată hotărârea, deși, mai târziu, abia dacă știa cum reușise să facă aceasta.

Făcuse bine sau domnul Braun avea dreptate când spunea, că ea nu este responsabilă de adevărul sau neadevărul celor ce îi dicta el. Ar fi trebuit, tăcând, să scrie neadevărul și să trimită scrisoarea? Domnul Braun era atât de prietenos! Ea își pusese atâta nădejde în viitor, iar acum totul era întunecos și nesigur în fața ei.

Era o dimineată grea. Ce-i drept, puțină bucurie simțea pentru că suferise de dragul adevărului, dar chiar mulțumită de tot nu era cu opinia și cu hotărârea ei și dorise după aceea să discute cu oameni înțelepți despre problema aceasta.

Era încă destul de devreme când s-a dus să ia prânzul la localul ei. În afară de un domn mai în vârstă, pe care îl cunoștea, încă nu era nimeni acolo și ea spera să termine cu masa de prânz înainte să vină alții. Domnul care stătea în fața ei și conversa prietenos cu ea, frecventa deja de câțiva ani acest local liniștit. El a observat curând că vecina sa de masă era îngrijorată și a întrebat prietenos:

„Ați pățit ceva rău, domnișoară? Arătați mâhnită.”

Domnișoara Lenz l-a privit și a încercat să zâmbească, dar i-au dat lacrimile și, înainte să poată să-și dea seama, îi povestise celui care întrebuse, toată istoria.

El a ascultat atent, apoi a spus:

„Probabil căutați acum un post nou?”

„Cât de curând posibil. Mă voi interesa chiar azi după-amiază de un alt post”, a răspuns ea, în timp ce încerca să-și reprime lacrimile.

„Dacă pot să-mi permit să vă fiu de folos la aceasta, domnișoară Lenz, atunci poate că pot să vă recomand un post potrivit, dacă doriți să vă deranjați să mergeți acolo.”

Un post? Unde?” întrebă ea uimită și plină de o nouă speranță.

„Am un bun prieten, care, pe lângă profesiunea sa, este și scriitor. El ar dori să aibă un ajutor pentru munca aceasta. Cred că pot să vă recomand și să vă obțin postul.”

Domnișoara Lenz a mulțumit cordial și a acceptat oferta.

Recomandarea era o simplă redare a celor ce povestise ea, și aceasta a fost suficient pentru a-i obține noul post, care, mai târziu, ea a recunoscut că a fost cel mai bun pe care îl avusese vreodată. Dar chiar și acum, inima ei cânta cântări de laudă și de mulțumire Aceluia care îi dăduse putere în ceasul ispitei, să aleagă, împreună cu psalmistul, „calea adevărului”.

Titlul original: „Die beste Stelle”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*